

Sygnatura akt XI C 842/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 07 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Karolina Suder

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 października 2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...) S.a r.l. w Luksemburgu

przeciwko W. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że strona powodowa ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt XI C 1534/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 14 czerwca 2014 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie strona powodowa (...) S.a r.l. w L. domagała się zasądzenia od pozwanego W. K. kwoty 148,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2009 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż nabyła w dniu 3 lipca 2012 r. w drodze przelewu wierzytelności od (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu wskazanych faktur VAT: numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 35,00 zł, płatną do dnia 1 marca 2009 r., numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 37,90 zł, płatną do dnia 1 marca 2009 r., numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 37,90 zł, płatną do dnia 1 grudnia 2008 r. i numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 37,90 zł, płatną do dnia 1 stycznia 2009 r.

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu. Postanowienie to zostało sprostowane w dniu 5 marca (...). w ten sposób, że jako sąd właściwy wskazano Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu.

W pozwie złożonym 21 lipca 2014 r. strona powodowa (...) S.a r.l. w L. domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 148,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od: kwoty 37,90 zł od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty, kwoty 37,90 zł od dnia 2 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty, kwoty 37,90 zł od dnia 2 lutego 2009 r. do dnia zapłaty i kwoty 35,00 zł od dnia 2 marca 2009 r. do dnia zapłaty.

Na rozprawie w dniu 7 października 2014 r. pozwany zarzucił, że miał zadłużenie wobec (...) S.A. a także podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 3 lipca 2012 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, której stronami były: (...) S.A. w (...) S.a r.l. w L., na mocy której (...) S.a r.l. w L. nabył wierzytelności z umów o świadczenie usług.

/dowód: umowa z dnia 3.07.2012 r. – k. 200-21/

Dokument „Częściowego wykazu wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 3 lipca 2012 r.” między (...) S.A. a (...) S.a r.l. w L. wskazywał, iż zadłużenie W. K. wynosi 148,70 zł, a składają się na nie: należności z faktur VAT: numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 35,00 zł, płatną do dnia 1 marca 2009 r., numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 37,90 zł, płatną do dnia 1 marca 2009 r., numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 37,90 zł, płatną do dnia 1 grudnia 2008 r. i numer (...) z dnia 1 czerwca 2002 r. na kwotę 37,90 zł, płatną do dnia 1 stycznia 2009 r.

/dowód: częściowy wykaz wierzytelności – k. 260/

(...) S.a r.l. w L. sporządził zawiadomienie skierowane do W. K., zawierające informację do zawarcia umowy przelewu wierzytelności między (...) S.A. a (...) S.a r.l. w L. i wezwanie do zapłaty kwoty 148,70 zł z odsetkami.

/dowód: pismo z dnia 14.01.2013 r. – k. 270/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ strona powodowa (...) S.a r.l. w L. nie wykazała faktycznego przejścia uprawnień na swoją rzecz oraz istnienia wierzytelności a nadto dochodzone roszczenie było przedawnione. Strona powodowa nie wykazała bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, że służy jej wierzytelność wobec pozwanego W. K. w określonej w pozwie wysokości, a w szczególności że doszło do skutecznych czynności przenoszących wierzytelność z pierwotnego kontrahenta pozwanego ((...) S.A.) na stronę powodową. Oznacza to, że strona powodowa nie wykazała, że służy jej legitymacja czynna w tym postępowaniu.

Legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Z dołączonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...) S.a r.l. w L. w dniu 3 lipca 2012 r. nie wynika, iż jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca wobec pozwanego. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załącznikach. Jednocześnie dołączone do akt sprawy informacje o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy nie identyfikują i nie indywidualizują w sposób dostateczny przedmiotu przelewu. Należy zauważyć, że „Częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew z dnia 2012-07-03” (k. 260) nie jest dokumentem w rozumieniu art. 245 k.p.c., ponieważ nie jest podpisany.

Z przedłożonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) S.A. przeciwko pozwanemu W. K.. Tym samym dokument ten nie potwierdza, aby

(...) S.a r.l. w L. nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Sąd uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu nabycia praw wynikających ze wskazanej w pozwie umowy pożyczki i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

Pozwany kwestionował istnienie jego zobowiązania wobec pierwotnego wierzyciela, a strona powodowa w żaden sposób nie wykazała faktu powstania zobowiązania i jego wysokość oraz terminu wymagalności

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Stosownie do art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przedawnienie roszczenie może być spełnione przez zobowiązanego, lecz uprawniony nie może dochodzić nakazania jego przymusowego wykonania.

Do roszczeń z tytułu zapłaty z tytułu umowy usług świadczonej przez pierwotnego wierzyciela będącego przedsiębiorcą stosuje się przepis art. 118. k.c., zgodnie z którym – o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej – termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Nie budzi wątpliwości w okolicznościach niniejszej sprawy, że roszczenie strony powodowej dotyczy świadczeń, udzielonych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Dlatego też okres przedawnienia wynosi 3 lata.

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności.

W niniejszej sprawie pierwotne terminy wymagalności określał wynikają z dat wystawienia faktur VAT wskazanych w pozwie i częściowym wykazie wierzytelności (2002 r.). Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony dnia 14 czerwca 2013 r. Dlatego też całe roszczenie trzeba uznać za przedawnione.

W związku z przedawnieniem należności głównej przedawnieniu uległy także należne odsetki od kwot za poszczególne okresy rozliczeniowe, które przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005 r., sygn. III CZP 42/04, publ. OSNC 2005/9/149).

Z uwagi na powyższe sąd oddalił powództwo orzekając jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II zostało oparte o przepis art. 98 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów celowej obrony i dochodzenia praw, statuując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd nie obciążył strony powodowej kosztami postępowania z uwagi na fakt, iż pozwany nie zgłosił, by poniósł jakiegokolwiek koszty związane z postępowaniem.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce środków odwoławczych;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej bez pouczenia;
3. kalendarz 14 dni.